

Keltská Kněžna

Pavla Pešavová

Copyright © Pavla Pešavová, 2021

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Pavla Pešavová, 2021

Redakční úprava Anetta Nová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2021

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-582-0

DATA KELTSKÝCH SVÁTKŮ

SAMHAIN	1. listopad
IMBOLC	1. únor
BELTINE	1. květen
LUGHNASAD	1. srpen
PODZIMNÍ ROVNODENNOST	23. září
ZIMNÍ SLUNOVRAT	21. prosinec
JARNÍ ROVNODENNOST	21. březen
LETNÍ SLUNOVRAT	21. červen

Oslavy svátků začínaly vždy v předvečer stanoveného data, tedy pokud byl např. Samhain stanoven na 1. 11., oslava začínala již 31. 10. po západu slunce.

MÍSTOPISNÉ NÁZVY

SEDLO	není známo, jak tento vrch nazývali sami Keltové, proto jsem mu ponechala současný název, který je ostatně velice výstižný
OVČÍ HORY	Šumava
BOHATÁ ŘEKA	Otava
DOUBRAVA	Herkýnský les
ERIU	Erin, Irsko
LAIGHIN	irská provincie Leinster
ULOID	irská provincie Ulster
CONNACHTA	irská provincie Connacht
AN MHUMHAIN	irská provincie Munster
TEMAIRA	vrch Tara
BRUG	
NA BOINNE	hrobka Newgrange
BOANNA	řeka Boyne

JAZYKY

K rozdělení původního keltského jazyka došlo až v pozdějších stoletích, než se odehrává tento příběh, a proto se předpokládá, že keltské národy po celé Evropě v té době mluvily ne-li stejným, tedy alespoň podobným a navzájem srozumitelným jazykem.

JMÉNA

Většina v příběhu použitých jmen pochází až z pozdější doby a je irského nebo skotského původu. Je to z toho důvodu, že Keltové své potomky pojmenovávali až v pozdějším věku na základě typických vlastností, které vykazovali. Použitá jména tedy sice občas nejsou geograficky přesná, svým významem ale odpovídají charakterům jednotlivých postav.

KNIHA PRVNÍ

DOMA A NA CESTĚ

PODZIM 411 – JARO 409 PŘ.N.L.

KAPITOLA PRVNÍ

DRUID

Nad Ovčími horami zářilo slunce, ale s posledním úplňkem už přišel podzim a rána bývala hodně chladná.

Po měkké lesní půdě jela na koni dívka, důkladně zahalená do vlněného, bohatě vyšíváného pláště. Její hnědák s bílou lysinou s jistotou našlapoval po vrstvě listů a spadáných větví. Útlá jezdkyň ho příliš netížila, a tak jen klidně a pravidelně vydechoval bílé obláčky páry a kráčel vpřed. Cestu znal dobře.

Dívka náhle povzdechla a unavenýma očima se zadívala nad sebe; nespátřila nic než klenbu stromů. Les zhoustl, je tedy blízko cíle. Po chvíli se v dálce mezi kmeny objevila dřevěná chatrč se střechou pokrytou mechem. Dívka pobídla koně a on se zafrkáním přidal do kroku. Za pár okamžiků stáli přede dveřmi stavení.

Dívka vyklouzla ze sedla, uvázala koně ke stromu a zhluboka nasála vzduch. Užívala si ticho a tajemnou atmosféru lesa; vůně dřeva, podhoubí a tlejícího listí ji vždycky dokázala uklidnit. Sundala si plášť a přehodila jej přes koňské sedlo.

Měla na sobě šaty světle zelené barvy a na zápěstích pár zlatých náramků, dlouhé tmavě hnědé vlasy spletené do copu si přehodila přes levé rameno. Mírný, zamyšlený výraz její krásné tváře neprozrazoval, že ve dvaceti už má za sebou mnohaletý bojový výcvik a že se díky své rychlosti a hbitosti v boji vyrovná všem silným mužům z okolí.

Přistoupila ke dveřím chatrče a zaklepala, jenomže odpověď nepřišla. Dívka se znepokojeně zamračila a rozhlédla se.

Nakonec zamířila k potoku, sedla si pod vrbu kousek od břehu, opřela se zády o kmen a zadumaně pozorovala křišťálově čistou vodu přeskakující kamení. Po chvíli zavřela oči.

Náhle se poblíž ozvaly kroky.

„Koukám, že svoje starosti stále řešíš útekem, stejně jako když jsi byla malá,“ řekl přichozí a posadil se vedle dívky. Měl na sobě druidské roucho zašpiněné od hlíny, dlouhé vlasy a vousy si však pečlivě upravil – spletl je do copánků. Bylo mu přes šedesát, ale zdálo se, že je stále při síle. Jmenoval se Druce.

„Chci ty starosti probrat s tebou, a ty se někde touláš,“ odvětila dívka a zadívala se mu do šedých očí. „Pořád tě považuji za svého učitele, ačkoliv už tři léta žiješ zde, daleko od mého domova. Potřebuji tě po svém boku, proto tě už poněkolikáté prosím, aby ses vrátil se mnou.“

Starý druid se usmál.

„A já ti už poněkolikáté odpovídám, že nikam nepůjdu. Jako tvůj učitel, ať už bývalý nebo současný, ti upřímně říkám, že moje rady už dávno nepotřebuješ. Potřebuješ jenom odvalu k převzetí odpovědnosti za svá rozhodnutí. A v tom ti nepomohu.“

Dívka svěsila hlavu. „Raději bych ležela v mohyle vedle rodičů a užívala si slasti Jiného světa,“ zamumlala. „Nikdy jsem nechtěla vládnout. Všechno se seběhlo moc rychle.“

„Aislin...“ začal druid, „bohové si s námi zahrávají a naše vůle proti jejich nic nezmůže. Pokud určili, že tvoji rodiče zemřou a ty po nich převezmeš vládu, pak jiná možnost neexistuje. Vím, kolik sil tě to stojí, ale zatím si vedeš více než dobře.“

„Ani se mi nezdá.“

„Nemusí ti to tak připadat, jenže je to pravda. A navíc, máš u sebe Shannona – a on je nejlepší druid a rádce v oblasti vlády z celého okolí.“

„Ty jsi nejlepší druid a rádce v celém okolí, ne-li na světě,“ odsekla Aislin. „Ale radši žiješ tady a sbíráš žaludy a bukvice.“ Nasupeně ukázala na lněný vak v druidově ruce.

Druce se zasmál.

„Nepodceňuj mou nynější životní úlohu. Sázet stromy je ušlechtilá a bohumilbá činnost.“

Aislin po něm blýskla očima. „To ano, zvlášť když někdo už viděl dvaadesát zim a najednou ho přepadlo nutkání vykonat životní dílo,“ řekla kousavě.

„Životní dílo jsem už dokončil a zrovna sedí vedle mne.“

„Hm, tak to je zlé. Nezemřeš s klidným svědomím.“

„S mým svědomím si nedělej starosti. Ať na to máš jakýkoliv názor, já vím, že jsem tě vychoval dobře. Se špatným žákem bych takových výsledků nikdy nedosáhl.“

Aislin se začervenala a zadívala se mu upřeně do očí. „A jakých výsledků jsi to vlastně dosáhl?“

„Naučil jsem tě všechno, co má dobrý člověk vědět. Dal jsem ti rady, jimiž se má dobrý člověk řídit. A upevnil jsem v tobě vlastnosti, které má dobrý člověk mít. To je vše... Jsem spokojený. A teď mi pověz – proč jsi přišla tentokrát?“ zeptal se Druce a pozoroval své životní dílo, jak se posunulo na břeh potoka a ponořilo nohy do vody.

„Je tu jedna věc, se kterou si nevím rady...,“ začala Aislin a roztržitě přejížděla palcem pravé nohy po hladině. „Zítřka po západu slunce se sejde rada druidů. Pozvala jsem i všechny významné muže a ženy svého panství, výjimečně také zástupce prostého lidu, tři z každé vesnice, protože jednání se bude týkat všech.“

Starý druid se poprvé zatvářil vážně.

„Mojí lidé chtějí odejít,“ pokračovala Aislin. „Opustit naši krásnou zemi obklopenou horami. Mnoho lidí z ostatních panství už odešlo, nebo se k tomu chystá. A já nevím, jestli je to správné.“

Druce se zadíval do korun stromů, prozářených slunečními paprsky a pak na úzký pruh nebe nad potokem. Mlčel tak dlouho, až se Aislin začala obávat, jestli ji vůbec slyšel, ale nakonec se zadíval opět před sebe a promluvil:

„To je skutečně závažné rozhodnutí a snad jenom bohové vědí, co je správné... Avšak naše země už není taková jako

za časů našich otců a praotců. Půda je neúrodná a při deštích se odplavuje, jelikož se příliš kácení lesy. Proto také dělám to, co dělám – někdo tu škodu musí napravit. Zdá se, že i velká mateřská bohyně o nás nyní nedbá, ačkoliv jí stále přinášíme oběti. Z tohoto pohledu se odchod do nového domova jeví jako dobrý nápad. Jenomže...”

Druce se odmlčel, vysypal si do klína žaludy a bukvice nashromážděné ve lněném sáčku a začal je třídit na dvě hromádky.

„Cesta je náročná a nebezpečná,“ pokračoval. „Vždyť půjdou děti i starci, lidé ponesou všechn svůj majetek, poženou s sebou stáda – což láká zloděje. Doprovodí je sice vojsko, ale ani to nemůže tolik lidí ochránit. A další otázka je, kam se vydat. V jiných krajích asi nepřivítají s otevřenou náručí další hladové krky, možná si místo pro život budete muset dobýt se zbraní v ruce. Každopádně to není snadné rozhodnutí a bude nejlépe, když na radě padnou všechna pro a proti a každý se rozhodne sám za sebe. Sečtou se hlasy a pak se uvidí...”

Aislin se naklonila nad hladinu, nabrala si vodu do dlaní a napila se. Pak si opláchla obličej a opět se opřela o strom.

„Všechno, co jsi teď říkal, promýšlím stále dokola a pořád nevím, na kterou stranu se mám přiklonit. Cítím vůči svým lidem zodpovědnost, a proto by moje rozhodnutí mělo být to nejlepší a hodné následování. Jenže zkrátka... nevím.“

Druce k ní zvedl oči. „Zdá se mi, že nějaký nápad už se ti v hlavě urodil.“

„Ano, ale nevím, jestli se dá brát vážně,“ vzdychla Aislin. „Před dvěma dny k nám přišel jeden bard, říká si Dermot. Pokud se jen nevychloubá, tak navštívil úctyhodné množství zemí, také dva velké ostrovy na západě za mořem. Zpíval o nich i vyprávěl... Žije tam prý poměrně málo lidí, jelikož leží tak daleko – z pevniny tam lidé připluli teprve před několika generacemi. Dokonce se tam mluví naším jazykem, liší se jen v drobnostech a s trochou cviku se dá bez potíží domluvit. Zdá se mi to jako docela dobré místo.“

„Pokud ovšem existuje jinde než v bardově hlavě,“ namítl Druce, přikryl hromádky listem lopuchu a zatížil kamenem.

„Tak, tady na mě počkají. Zítra začnu sázet.“ Pohlédl na Aislin. „Ale co s tou tvou otázkou, děvče?“

„No, ještě ani nevíme, jestli vůbec odejdeme, takže je nejspíš předčasná. Uvidíme, jak dopadne hlasování rady.“ Aislin vstala, protáhla se a pomohla na nohy i druidovi; pomalu zamířili zpět k jeho chatrči.

Aslinin hnědák už na svou paní netrpělivě čekal a podrážděně hrabal kopytem. Aislin sáhla do sedlové brašny a vytáhla velký keramický džbán.

„Ááá, nezapomněla jsi na mě... Mockrát děkuji,“ zabručel druid. „A mé srdce ti děkuje dvojnásob, protože jen máloco ho potěší tolik jako dobrá medovina.“

Aislin se zasmála. „Jak bych mohla zapomenout. Těší mě, že máš ještě nějakou neřest, takže tě v ní ráda podporuji.“

Druce se naoko zamračil, vzápětí se také rozesmál, vzal si medovinu a dodal: „Moc rád jsem tě viděl. Požádám bohy, aby rada skončila tak, jak skončit má – správným rozhodnutím. Přeji ti šťastnou cestu.“

„Měj se dobře a dávej na sebe pozor. Nechť tvé stromy rostou a sílí s požehnáním boha lesa,“ řekla Aislin, odvázala koně a vyhoupla se do sedla. Naposledy se zadívala do moudré, klidné tváře svého učitele, otočila koně a za chvíli už ji pohltil les.

KAPITOLA DRUHÁ

ZASEDÁNÍ RADY

A islinino sídlo, podle tvaru pojmenované Sedlo, se nacházelo na kopci nad okolní krajinou a poskytovalo tak dobrý výhled na všechny strany. Ochranu mu zajišťoval vysoký kamenný val s pěti strážními výspami, místy se opírající o skály, a příkré svahy vrchu. Na dlouhé oválné ploše, rozkládající se na vrcholu, stály dřevěné kúlové stavby se slaměnými střechami a dva obdélníkové, z části zahroubené domy. V jednom bydlela Aislin, druhý patřil druidům. V ostatních stavbách žili další obyvatelé hradiště – kovář, který měl významné postavení, pekař, tkalci a jiní řemeslníci, a samozřejmě se zde nacházely i domy bojovníků. Obvykle tady panoval čilý ruch, všude pobíhali a pokřikovali lidé a děti, v ohradách hlučela zvířata.

Dnes však všude vládlo nezvyklé ticho. Obyvatelé hradiště se shromáždili na prostranství uprostřed, kde se jindy konaly trhy. Stáli tam namačkaní a znepokojeně si šeptali, přitom sledovali svou paní Aislin, druidy a šest elitních bojovníků, jak se k nim zvolna blíží na koních. I zvířata vycítila tíživou atmosféru a ztichla. Dokonce ani pekařova koza se neodvážila vyjít ven, aby se jako obvykle přikrmila čímkoliv, co kde našla.

Aislin zastavila svůj doprovod a stanula tvář k lidem.

„Dnešního dne,“ začala slavnostně, „se rozhodne, zda zůstaneme žít zde, nebo zda odejdeme. Ať předstoupí tři vaši zástupci, které jste zvolili, aby se zúčastnili hlasování a hájili vaše zájmy.“

Z davu vystoupil kovář, čtrnáctiletý mladík a stařena. Aislin pokývala hlavou.

„Dobrá tedy. Vy tři se přidáte k mému průvodu a odebereme se do posvátného háje, kde se setkáme se zástupci ze všech koutů panství. Hned jak padne rozhodnutí, pošlu za vámi Kaela,“ ukázala na vysokého ramenatého bojovníka po své pravici, „aby vám sdělil výsledek. Bude konečný a jakékoliv pozdější námitky nebudou brány na vědomí. Necht' nad námi bohové bdí.“

Průvod se vydal na jihovýchod k bráně. Jako poslední jeli tři zástupci. Kovář a mladík se snažili přemluvit stařenu, aby zůstala sedět na staré tažné kobyle, kterou jí přivedli, protože je čekala dlouhá cesta a stará žena by je zdržovala. Nakonec souhlasila, ale celou cestu si něco mumlala pod nos. Zanedlouho průvod projel mohutnou branou z dubového dřeva, a když sestoupil z vrchu, zamířil na severovýchod.

Do posvátného háje dorazil před setměním. Stálo zde množství koní ostatních zástupců, hlídané ozbrojenou stráží. Když strážní spatřili kněžnu, hluboce se poklonili. Aislin sesedla z koně.

„Chybí ještě někdo?“ zeptala se.

„Zástupci jedné vesnice, ale nejspíš se objeví co nevidět.“

„Výborně,“ oddechla si Aislin, „ani jsem nečekala, že to půjde tak snadno.“

„S dovolením, má paní, tak důležitou záležitost si nemohou nechat ujít, ať už k tobě mají jakýkoliv vztah.“

Aislin smutně přikývla. Věděla, že se několik vlivných kmenových vůdců stavělo proti jejímu zvolení – poukazovali na její mládí a nezkušenost. Zkouškami boje i moudrosti však prošla více než dobře, a tak se museli podrobit. Bilo do očí, že při osočování Aislin mysleli kmenoví vládci především na to, jak na knížecí stolec dosadit sebe. I nadále však působili potíže, neodváděli část úrody nebo se záměrně zpoždovali s dodávkou, případně ji jako nedopatřením znehodnotili.

Průvod s vládkyňí v čele vstoupil pod klenbu stromů a tři zástupci lidu, kteří zde nikdy nebyli, oněměli úžasem. Lesa se nedotkla lidská ruka. Staleté stromy porostlé mechem se dělily o místo s mladými semenáčky, nezdolně

se prodírajícími tlustou vrstvou spadaneho listí. Hustá spleť větví docela zakryla nebe. Stařena přidušeně vykřikla, když spatřila lidskou oběť bohu stromů, oběšenou na větvi. Tělo už seschlo a rozkládalo se. Nejspíš šlo o těžkého zločince, neboť obětování špatných lidí je bohům nejmilejší.

Uprostřed háje – pod nejstarším, nejmohutnějším dubem – se sešla rada. Před kmenem dubu ležel kamenný oltář, za ním stál mistr druidů, nyní v úloze hlavního soudce. Po pravici měl vrchního mága, což byl druid věštec, kouzelník a léčitel, a po mistrově levici se postavil Shannon, hlavní druid-rádce ve věcech vlády. Vlasy měli za temenem a nad týlem vyholené a bílé jako sníh – mimo Shannona, jemuž bylo teprve čtyřicet. Jejich dlouhé bílé řízy převázané v pase provazem s uzly zlatě zbarvily plameny, šlehající z velké vatra před oltářem. Kolem oltáře stála v širokém kruhu nízká kamenná sedátka patřící kmenovým vůdcům a naproti oltáři se tyčilo vysoké kamenné křeslo; tam se po úkloně mistrovi posadila Aislin, po bok se jí postavili dva nižší druidové-rádci a šest bojovníků. Kovář, mladík a stařena se vmísili mezi zástupce vesnic, stojící za zády kmenových vůdců a ostatní šlechty.

Když se konečně objevili tři muži z poslední vesnice, mistr pozvedl ruce a hlubokým, velitelským hlasem zvolal: „Prosím o klid!“

Lidé okamžitě zmlkli a mistr promluvil:

„Všechny vás vítám na tomto posvátném místě – a zvláště pak vítám paní Aislin, naši vládkyni.“

Kmenoví vůdci vstali a hluboce se uklonili, stejně tak ostatní. Aislin pokynula hlavou a zadívala se opět na druida. Stále však cítila pohledy shromážděných mužů, kteří nedokázali odtrhnout oči od její ušlechtilé tváře. Dlouhé vlasy měla rozpuštěné, jen na čele se jí leskla tenká zlatá čelenka s bílým kamenem. Tmavě červené šaty zdůrazňovaly hrdé držení těla a sličnou postavu.

„Prosím, pokračuj, mistře,“ řekla.

„Víte, proč jsme dnes zde. Chceme projednat odchod ze země, kde nyní žijeme. Posvátný háj hlídají strážníci, takže se

nikdo nedostane dovnitř ani ven, dokud jednání neskončí, můžeme tedy v klidu hovořit.“ Mistr výhružným pohledem přelétl shromáždění, jako by v davu hledal člověka se špatným úmyslem. Hlavně vesničané, kteří se s nikým takovým nikdy nesetkali, strnuli hrůzou.

„Sešlo se nás výjimečné množství,“ pokračoval mistr. „Jsou zde i zástupci lidu. Ti se nikdy předtím zasedání nezúčastnili a nikdy již nejspíš nezúčastní... Přesto je žádám o mlčenlivost, ačkoliv chápu, že touha pochlubit se příbuzným a známým bude velická.“ Po tváři mu přelétl téměř neznatelný povýšený úsměv. „Tak tedy začněme. Slunce už zapadlo, nastal nový den a já doufám, že do svítání dojde k rozhodnutí. Každý, kdo bude chtít vyjádřit svůj názor, předstoupí a přednese, co má na srdci, a to v pořadí podle společenského postavení. Začneme u paní Aislin.“

Zraky všech se obrátily k Aislin. Zvolna vstala a postoupila kupředu, blíž k ohni, aby na ni všichni dobře viděli.

„Děkuji, mistře,“ začala a obrátila se k posluchačům. „Nechci vás zdržovat dlouhými a zbytečnými řečmi... Já hlasuji pro odchod.“

Dav překvapeně zašuměl.

„Nemíním vyjmenovávat všechna pro a proti, každý si nad tím určitě lámal hlavu sám a dost dlouho. Chci říct jenom to, že nový začátek v nové zemi může přinést novou příležitost pro každého. Úskalí takového podniku jsou sice závažná, ale připadají mi přijatelná v porovnání se živořením, které nás zřejmě čeká zde, pokud zůstaneme.“

Shromáždění opět začali mluvit mezi sebou. Mistr je chvíli nechal, ale nakonec vyzval k řeči dalšího. Ten odmítl, takže se postupovalo dále, až došla řada na Faolana, asi třicetiletého muže ovládajícího množství kmenů a vesnic, známého boháče a Aislinina odpůrce. Důležitě povstal a upravil si u pasu meč. Na krku měl těžký zlatý nákrčník v podobě hada, na oholené tváři mu zářily jizvy ze soubojů. I přesto byl Faolan krásný muž: vysoký, silný, měl světlé vlasy, vodově modré oči a kruté rty.

„Rád bych podotkl,“ řekl a povýšeně, se samolibým úšklebkem, pohlédl na ostatní, „že zdejší půda je stále úrodná, i když nám bohové v posledních letech nepřáli. A co víc – už odtud odešlo nebo brzo odejde mnoho jiných, takže se vyřeší potíže s přelidněním, pokud zabereme opuštěná území. Navíc nemáme jistotu, že nová země bude lepší než tato. A to ani nemluvím o útrapách daleké cesty. Nebezpečí bude číhat všude,“ otočil se k lidem z vesnic, kteří se již tvářili dost vyděšeně, „a hodně z nás se nová země nikdy nedočká. A proto hlasuji proti odchodu!“ vykřikl, opět se rozhlédl kolem sebe a posadil se.

V davu se ozvalo mumlání, na nohy vyskočil starší jednoho z kmenů:

„Nepochybuji, že tobě se půda zdá úrodná,“ zvolal, „protože ty ani v době nedostatku nesnížíš dávky, co požaduješ od svých lidí! Ale oni strádají, zato ty stále bohatneš! Odlesnili jsme příliš velká území a zemi to nesvědčí. Když odejdeme, vlády nad poli se ujme příroda a po čase půdu opět zúrodní, takže naši prapotomci se budou moci vrátit zpět! Já hlasuji pro odchod. A ty,“ otočil se k Faolanovi, „si tady klidně zůstaň, mně chybět nebudeš. Ale vezmu s sebou tvé lidi, a ty se starej o pole sám! Jsem zvědavý, jak uživíš ten svůj nenasytný krk!“

Faolan se vymrštil a sáhl po jílcí meče.

„Dost!“ vykřikl mistr. „Na posvátném místě se nebude prolévat krev kvůli malicherným osobním sporům. Faolane, ještě jednou sáhni po meči a já tě odtud vyženu. Oba si sedněte a jednání pokračuje.“

Po Faolanovi vystoupili další a zdálo se, že hlasování vyjde opravdu těsně. Nakonec se přistoupilo k věštbě. Vrchní mág vysypal z koženého váčku několik větviček z různých druhů stromů, pokrytých vyrytými symboly. Za odříkávání magických formulí protřepal větvičky v dlaních, rozhodil je na oltář a chvíli je upřeně pozoroval; pak zvolna prohlásil:

„Bohové jsou naší cestě nakloněni... Bude dlouhá... Vidím moře a pohoří a rozlehlé zelené pláně... Vidím však také

smrt...“ Mág zvedl hlavu: „Přesto věštbu považuji za dobré znamení.“

„Dobrá,“ řekl mistr „vůli bohů tedy známe. Nyní si o tom promluvte mezi sebou a při rozhodování vezměte v potaz výsledek věštby. A snažte se nekřičet, ať nerušíme stromy v posvátném háji.“

Kmenoví vůdci se radili s přáteli a vazaly, nejvášnivější debata však probíhala mezi vesničany, co chvíli se z jejich hloučku ozval pohoršený výkřik nebo počínající hádka. Porada trvala několik hodin.

„Čas rozhodování již skončil,“ ozval se náhle mistr, „ted nastal čas hlasování. Prosím přítomné, aby se usadili a ztišili. Každý má jeden hlas, v případě vesničanů mají tři zástupci z vesnice jeden hlas dohromady. Začneme.“

Rozhostilo se ticho, jen kdesi v dálce zahoukala sova. Každý dostal kus kůry a na něj vyryl značku svého rozhodnutí. Kousky kůry se odevzdaly na oltář a mistr s vrchním mágem začali počítat hlasy. Aislin cítila, že se třese rozčilením. Najednou by nejraději vzala svůj názor zpátky, jen aby nemusela čelit změnám, co ji snad čekají.

„Hlasy jsou sečteny!“ řekl mistr a významně se odmlčel. „Většina hlasovala pro odchod.“

Nikdo nepromluvil, na každého jako by dopadla tíha rozhodnutí. Bylo to něco nepříjemného, co se však muselo vykonat, jako je nutné vytrhnout šíp z rány. Až teď si každý uvědomil, co to pro něj znamená. Opustí vše, co nejde odvézt, už nikdy neuvidí místa, kde strávil celý život. Nakonec tedy zvítězila nestálá a toulavá stránka jejich povahy, která vyhnala předky z bývalé domoviny až sem, do středu pevniny. Aislin uvažovala, kolik obyvatel v těchto končinách zůstane.

„Zbývají poslední dvě otázky,“ začal opět mistr, „kam se vydat a kdy.“

„Určitě nemůžeme odejít teď, před zimou,“ prohlásil Shannon, „takže připadá v úvahu jen příští rok, nejlépe jaro. Co se týče místa, většina lidí chce zamířit na jih za Alpy a na jihovýchod. Méně jich už zamíří na území na západě. Což je

zvláštní, jelikož tamější kmeny jsou našimi dávnými obchodními partnery a udržujeme s nimi stálé styky. Proto bych šel tam.“

Aislin zakroutila hlavou: „Nepřipadá mi to jako nejlepší řešení. Jejich země jsou už dost obydlené... Proč by se s námi dělili o půdu?“

„Rozhodnutí je na tobě,“ poznamenal mistr.

„Prosím?“ Aislin nejistě zamrkala.

„Úkolem rady bylo jen rozhodnout, zda odejít, nebo zůstat. Podrobnosti jako doba odchodu a místo nového pobytu závisí na tvé vůli.“

„Podrobnosti?“ zhrozila se Aislin. „To přece nejsou podrobnosti! I o tomhle by se mělo rozhodnout společně.“

„Ne. Bliží se úsvit, porada končí. Čas odchodu je asi jasný – příští jaro –, ale místo určíš ty. Nepochybuji, že vybereš moudře. Jen se nesmíš bát přijmout zodpovědnost za následky.“

Aislin povzdechla. Tuhle větu slyší poslední dobou často. Kéž by směla nechat rozhodnout ostatní, v případě neúspěchu by mohli spílat jedině sobě. Jenomže většina z nich neměla tušení, jak vypadá svět o kousek dál. Aislin byla alespoň v kontaktu s okolními vládci a věděla, jak na tom které území je.

„Dobrá, souhlasím. Místo zvolím já.“

„To rád slyším.“ Mistr se povzbudivě usmál. „Máš na to celou zimu. A vy ostatní,“ obrátil se na shromáždění, „připravte se na odchod. Zbavte se všeho, co byste s sebou nedokázali odnést či uvést, ať už jde o zvířata, zásoby nebo majetek. Oběťte bohům, aby na cestě stáli při vás. Tímto končí zasedání rady. Nechť vám bohové požehnají.“

Shromáždění se zvedli, poklonili se a začali se zvolna, s mumláním rozcházet – nejspíš si sdělovali dojmy. Aislin však zůstala a zamířila přímo k mistrovi.

„Půjdeš s námi?“ zeptala se.

Starý druid se zasmál.

„Ne, nepůjdu. Nepochybuji, že dost lidí přece jen zůstane v našich končinách, a ti potřebují mé schopnosti.“ Položil

Aislin ruku na rameno. „Budeš mi chybět. Můj předchůdce Druce je na tebe jistě pyšný, určitě nebylo lehké vychovat vládkyni z někoho tak přirozeně plachého a uzavřeného, jako jsi ty. Ano, ano, Druce je velký muž a připadám si nehodný zastávat úřad, který opustil. Jeho dokonalosti nikdy nedosáhnu... Ale to nejspíš nikdo, takoví se totiž nerodí moc často. Teď se v pokoji vrať domů, čeká tě spousta práce a přemýšlení. Uvidíme se za měsíc o Samhainu.“

„Těším se, mistře,“ řekla Aislin, hluboce se uklonila a spolu s doprovodem se vydala po pěšině ven z posvátného háje.

Když se octla pod širým nebem a ozářil ji první ranní paprsek, zhluboka se nadechla a pohlédla do slunce.

Bohové rozhodli, pomyslela si, jejich vůle se tedy musí naplnit, ať už to pro nás znamená cokoliv. Doufám, že bard ještě neodjel. Chci se ho zeptat na pár důležitých věcí...

KAPITOLA TŘETÍ

BARD

Bard Dermot seděl v dřevěné chatrči uprostřed hradiště, už po léta známé jako hostinec U Bílého psa. Ačkoliv majitelův bílý pes dávno zemřel, název se vžil, a hostinský ho proto nezměnil. U Bílého psa se za večerů scházeli nejen obyvatelé hradiště, ale byli zde ubytováni i pocestní – obchodníci, druidové či bardové, kteří občas přicházeli, po několik večerů zpívali své písně a vyprávěli příběhy a potom opět odcestovali. Uprostřed hlavní místnosti stál dlouhý dubový stůl se dvěma lavicemi, opodál bylo ve vyhloubené jamce ohniště, kde se vařilo a peklo. Za ohništěm se nacházel pult, na něm stály soudky s pivem a medovinou. Vyvýšená lože hostů byla stranou za vysokou dřevěnou zástěnou. Hostinský a jeho žena měli vlastní příbytek hned vedle; hosty v noci střídavě hlídali jejich dva synové, kteří si většinou ustlali na pultu.

Od zasedání rady uplynuly tři dny a obyvatelé se nyní častěji než jindy scházeli U Bílého psa. Hovořili o odchodu a promýšleli, co si kdo vezme s sebou, co zde naopak nechá, kolik jídla si sbalí a další praktické otázky. A v neposlední řadě se probíralo, kam kdo zamíří, což dnes večer (stejně jako včera a předevčírem) skončilo bouřlivou hádkou, do níž se zapojil i hostinský, jeho žena a oba synové.

Bard mlčky naslouchal. Jeho jindy tak rošťácký a rozverný výraz byl tentam. Modrošedýma očima vyhlížel zpod zvláštěné clony kaštanových vlasů a plné rty měl sevřené. I na něj padala tíha starostí přítomných. Nezazlival jim, že po něm nechtějí zpěv ani vyprávění, měli svého dost. On si zítra prostě sbalí věci a půjde jinam. Někam daleko, protože

stín odchodu teď ležel na většině míst tohoto horami obklopeného kraje.

Pomalů se zvedl a zamířil ven. Opřel se o stěnu hostince. Byl vysoký, takže se hlavou dotýkal okraje střechy. Nadechl se a při výdechu pozoroval obláček páry, co se mu vznesl od úst. Strávil tady už sedm dní a těšil se na další cestu. Tohle sídlo bylo jedno z největších, kam dosud došel, a jakmile se octl v sevření vysokých hradeb, měl pocit, že ho dusí. Byl bard srdcem i duší – moudrý a zároveň trochu blázen. Miloval společnost lidí, ale jinak měl mysl toulavou jako vítr, k životu mu stačila trocha jídla, teplý cestovní plášť a harfa. Když dokončil dvanáctiletý bardský výcvik, minula mu dvacítká, a nyní už osm let cestoval po světě. Za tu dobu viděl a slyšel dost, věci dobré i špatné...

Vyšel mezi chatrče a zastavil se u malé ohrady s ovci. Jedna přišla až k němu, začal ji tedy nepřítomně drbat za ušima. Slastně přivírala oči a ani se nepohnula, aby toho náhodou nenechal.

Ze tmy se najednou vynořila vysoká svalnatá postava a kráčela přímo k němu. Byl to Kael, bojovník, který přijel ze zasedání, aby lidem sdělil výsledek hlasování. Bard to slyšel na vlastní uši.

„Dobrý večer, barde,“ začal Kael a při pohledu na ovci se zasmál. „Nerad ruším, viditelně máš dobrou společnost, ale naše paní Aislin by s tebou ráda mluvila. Pojď za mnou.“ Aniž čekal na odpověď, vykročil do tmy; bard tedy vyrazil za ním. Po pár krocích se z ohrady ozvalo nešťastné zabečení. Kael se ohlédl a opět se zasmál.

Zastavili se u jednoho z polozahloubených domů a Kael pokynul k pootevřeným dveřím. Bard sešel po několika schůdcích do místnosti, členěné zástěnami na tři části: lože, část, kde se připravovalo jídlo a kde spala mladičká služebná, a třetí, největší prostor byl uprostřed. Dominovalo zde velké ohniště a krásný obdélníkový stůl bohatě zdobený vyřezávanými květinami. U něj seděla paní Aislin a zírala do světla svíce. Když Dermot vešel, zvedla hlavu a roztržitě se na něj usmála.

„Dobrý večer,“ řekla. „Posaď se, prosím.“

Bard se uklonil, váhavě došel k lavici a sedl si vedle Aislin. Uvědomil si, že ještě nic neřekl, a tak tiše pozdravil: „Dobrý večer i tobě, paní.“

„Doufám, že jsem tě svým pozváním nevyrušila z něčeho důležitého.“

„Ale kdepak,“ řekl a mávl rukou. Na tváři se mu objevil obvyklý, poněkud ironický úsměv. „Trávil jsem jen příjemné chvílky s jednou ovci,“ dodal zlehka, a aniž vnímal Aislinin zděšený výraz, pokračoval: „Smím se tě zeptat, proč se mnou chceš tak najednou mluvit? Jsem tady už docela dlouho a zatím jsi o mé služby neprojevila moc zájmu. Zítra mám v úmyslu vyrazit zas někam dál. Je načase, s tvými lidmi už není žádná zábava, jestli mi rozumíš, má paní.“

Aislin se usmála. Podle rychlosti, s jakou všechno vychrlil, usoudila, že má co dělat s pořádným mluvku. A nemýlila se. Mladý bard měl opravdu sklony ke žvanivosti. S jeho postavením barda to sice šlo moc dobře dohromady, ale jeho povaha připomínala jarní počasí: jednou byl veselý a upovídaný, jindy zas několik dní nepromluvil ani slovo – záleželo na tom, v jakém duševním rozpoložení se zrovna nacházel. Zrovna teď přešel z melancholického mlčení k upovídání.

„Proč se usmíváš, paní?“ zeptal se. „Připadám ti snad směšný?“ Přitom udělal takovou grimasu, že se Aislin zasmála nahlas, a Dermot se smál s ní.

„Předtím jsi mi nepřišel směšný. Jenom jsem se snažila odhadnout tvou důvěryhodnost.“

Bard se zatvářil uraženě.

„Mou důvěryhodnost? Ó, já silný a spolehlivý jsem, jak kámen, skála, matka zem...“ zaveršoval. „Proč zkoumáš mou důvěryhodnost, paní?“ A podezíravě přimhouřil pravé oko.

„Potřebuji se od tebe dozvědět pár věcí. A potřebuji, aby se na ně dalo spolehnout.“

„A to proč?“

„Prostě to potřebuji vědět jistě.“

„Co vědět jistě?“

„Ty... věci.“

„A hodláš se mě na ně zeptat, nebo spolu mluvíme jen tak naplano?“

Aislin se začervenala. Celý den přemýšlela, jak ty otázky položit, a stejně se teď octla v úzkých.

„Totiž...“ začala, „jistě se ti doneslo, že se chystáme na dlouhou cestu. A na mně je rozhodnout, kam půjdeme. Ty jsi procestoval spoustu míst, a proto...“

„Ahááá!“ vykřikl vítězoslavně Dermot. „Ty se mě chceš zeptat, kam máte jít – je to tak, má paní?“

„Ne přímo zeptat. Mám pár návrhů... A moc ráda bych o těch končinách slyšela něco určitého.“

„Myslíš určitě něco určitého o té určité končině za mořem, že, paní?“

„Nevtipkuj, tohle je vážná věc.“

„Samozřejmě že je! O tom vůbec nepochybuji. Nicméně vážná pro tebe,“ řekl Dermot a čekal na odezvu.

Aislin ho začínala mít dost.

„Poslyš, jestli mi nic neřekneš, taky dobře. Nech si to pro sebe. Můžeš jít.“

„Neřekl jsem přece, že nic neřeknu, má paní. To ty jsi zpochybňovala mou pravdomluvnost. Čekám omluvu a pak ti povím, co chceš.“

„Netvrdila jsem, že nejsi pravdomluvný! Jen jsem se na to zeptala.“

„Vždyť to je totéž.“

„Vůbec ne, není!“

„Ale je! Bylo to zpochybnění, což je skoro totéž, co přímé nařčení.“

„Dobrá.“ Aislin bezmocně rozhodila rukama. „Omlouvám se, vážený barde, že jsem tě tak hanebně nařkla.“

„No vida, nebylo to těžké, že?“ Dermot se rozhlédl. „Nena jde se tady něco k pití? Mám hroznou žízeň.“

Aislin pokynula služebné; ta po chvíli přinesla malované keramické nádoby a nalila oběma medovinu. Bard se dlouze napil.

„Takže,“ začal, „pokud jsem správně pochopil, ptáš se mě na velký ostrov, ležící na západě za mořem. Jsou tam ovšem dva. Který máš na mysli?“

„Ten západnější,“ odpověděla Aislin.

„Dobrá volba,“ řekl a pokýval uznale hlavou.

„Je daleko?“

„Daleko. Hodně daleko. A navíc za mořem.“

„Jak se tam dostaneme?“

„Po pevnině na západ a pak na ten bližší ostrov. Ten prodáte napříč a pak přeplujete krátkou vzdálenost na druhý. Většinou se tam jezdí takhle. Šlo by tam samozřejmě přeplout rovnou, ale je to nebezpečnější. Moře je zrádné.“

„Do které části ostrova bychom měli jít?“

Dermot se zamyslel.

„S otevřenou náručí vás asi nepřivítají nikde, nicméně východ ostrova je nejúrodnější, a to vás asi zajímá nejvíc.“

„Pověz mi o lidech, co tam žijí. Mají krále?“

„Mají spoustu králů,“ řekl bard. „Celý ostrov je totiž rozdělený na mnoho částí. Ty nejmenší ovládají rodiny; nejmenší části se sdružují do větších království, která ovládají jejich vládci. Takových království je tam asi sto padesát. Ta se opět sdružují do větších provincií. A každá provincie má svého hlavního krále. No a tyhle provincie mezi sebou neustále bojují o titul velekrále, který by ovládal celý ostrov. Nikdo ho zatím nezískal. Pokud chcete na nejúrodnější východ, kde však je nejvíce obyvatel, tak tam je provincie Laighin. Na severu je Ulaid, na západě Connachta, na jihu An Mhumhain.“

„Jaký je král Laighinu?“

„Je to dobrý muž. Jmenuje se Daire. Byl jsem tam zrovna před rokem, právě mu zemřela manželka. Snášel to docela dobře, podle všeho se neměli moc rádi. Neustále na něj doráží král Ulaidu. Daire už ho v bitvě párkrát porazil, takže teď nemá pořádné vojsko, spokojuje se tedy se záškodnictvím.“

„A jak by se mu zamlouvala vlna nových přistěhovalců?“

„Tak to se neodvažuji odhadnout. Nejspíš ale nebude zrovna šťastím bez sebe.“

„To jsem předpokládala...“ Aislin si opřela hlavu o dlaň. „A co ten král Daire? Říkal jsi, že musí čelit záškodnictví. Takže je nejspíš docela oslabený.“

„Myslíš, pokud byste se utkali v bitvě?“

„Přesně to mám na mysli.“

„Popravdě, nemám tušení. Ale silně o tom pochybuji. Daire je silný vládce.“

Aislin si zhluboka povzdechla, chvíli jen seděla a zamyšleně zírala do ohně.

„Nevím, jestli je to dobrý nápad,“ začala, „asi bychom se měli přidat k ostatním a jít do stejných končin jako oni. Ta daleká země nám může přinést víc škody než užitku.“

„Může i nemusí,“ řekl Dermot, „pokud zariskujete, můžete získat mnohem víc než ostatní. Já tu zem viděl, má krásná paní. Zelený ostrov, tak jí říkají. A právem. Často tam prší a fouká vítr, přesto se máloco vyrovná pohledu na tamní šíře, svěže zelené travnaté pláně, rozlehlá vřesoviště, křišťálově čistá jezera, skalnatá pobřeží, lesy...“

Bard se zasní. V srdci pocítil touhu vrátit se na ta kouzelná místa, z nichž přímo dýchá boží přítomnost.

„A ještě jsem ti nevyprávěl o ohromných kamenech, vztyčených k nebi,“ vydechl. „Jsou to díla bohů. Žádný člověk by nedokázal vztyčit něco tak obrovského. Stojí v kruzích, jednotlivě, nebo jsou z nich postaveny hrobky. Nádherné...! Druidové tam konají své obřady.“

Rozhostilo se ticho. Aislin uvažovala o bardových slovech. Okouzlovala ji, přesto cítila strach. Nemůže přece přivést svůj lid na úplně neznámé místo. Potřebuje vědět víc, potřebuje vědět všechno. Kde přesně se usadit, jak se tam dostat, a samozřejmě také jak porazit krále, který je bude chtít vytlačit zpátky na pevninu. Potřebovala dobrého zvěda. Nebo lépe – potrebovala by na vlastní oči posoudit situaci...

„Jako bard máš přístup kamkoliv, že, Dermote?“ zeptala se. „I ke králi. Na cestách tě nikdo neohrožuje, dveře máš všude dokořán. Bardů si přece váží všude.“

„To ano.“ Dermotovi přelétl po tváři stín podezření. „Ale nesnaž se mě zaplést do svých politických tahů, paní. Nejspíš jsem ti už prozradil až moc. Nejsem sice doma nikde, přesto mám morální povinnost vůči každému, kdo mě přijme ke svému stolu, a využít mého postavení k úkladné vraždě, to je přece jen příliš. Král ke mně byl laskavý, tohle si nezaslouží.“

„A co mám podle tebe dělat? Vrhnout se tam jen tak s houfem hladových a vyčerpaných lidí a čekat, jak dopadne bitva? Nemůžu riskovat životy svých lidí. Nepovedu je přece do záhuby.“

„Kvůli tomu se já nestanu vrahem.“

„Nechtěla jsem přece, abys ho zabil. Měla jsem na mysli něco jiného...“

„A to?“ zeptal se nedůvěřivě Dermot.

„Na jaře bys odcestoval na ten zelený ostrov, jak mu říkáš, a vzal bys mě s sebou. Jako společníka na cestách nebo tak něco. Dostal by ses ke králi, já s tebou. A sama bych posoudila, co dál. Třeba by byl vděčný za pár dalších pracovitých rukou. A pokud ne...“

„Hmmm – a pokud ne?“

„Násilná smrt je až krajní případ. Třeba zjistíme, že jeho vojsko se našemu nevyrovná, a dokážeme se s ním utkat v čestné bitvě.“

„Hrstka přistěhovalců se utká s celou zemí?“

„Je to tak nesmyslné?“

„Jistěže je. Král může zavolat posily z celé země, a ta není zrovna malá.“ Dermot rozčileně vstal a začal přecházet sem a tam. Po chvíli se uklidnil a posadil se zpátky. „Já nevím, co ti mám poradit. Kolik vás bude?“

„Asi dvacet tisíc.“

Bard hvízdal.

„To je dost. Tolika lidí si král Daire nejspíš všimne, co?“

„Nejspíš ano. Ale počítám s tím, že až tam se mnou všichni nepůjdou. Hodně lidí asi zůstane u Galů. Jsme s nimi ve stálém kontaktu, známe je, a podle všeho by jim menší vlna přistěhovalců nevadila.“

„Tak proč tam nechceš zůstat ty?“

Aislin se zamyslela a rozpačitě se zadívala na ruce složené v klíně.

„Kvůli svému mistrovi. Ty ho neznáš, nesetkal ses s ním, před lety odešel do lesů a žije tam sám. Má dar vidění. Jednou za několik let ho to najednou přepadne a vidí určitou zemi o staletí později. A vidění o zemi Galů ho velice rozrušilo. Mluvil něco o želvách, ponížení a zotročení. Moc jsem nechápala, co tím myslí, ale neudělalo to na mě zrovna dobrý dojem.“

„Ani se nedivím. A vyplnila se někdy jeho vidění?“

„Ještě ne, jenže pokud se vyplní, tak až za spoustu let, čili my už to nezjistíme.“

Dermot se dlouze napil medoviny a povzdechl si. Jasná známka toho, že ho rozhovor vyčerpal. Pak řekl: „Takže to shrneme. Ty ke Galům nechceš kvůli nějaké vidině, ale část tvých lidí u nich zůstane. A zbytek bys chtěla odvést na ostrov, ovšem nemáš tušení, jak tam pochodíte, proto se tam nejprve vypravíš se mnou a posoudíš situaci. Chápu to dobře?“

„Ano.“

„No, tak to by chtělo pořádně promyslet.“

„Máme na to přece celou zimu.“

„Cože?“ vyhrkl Dermot zděšeně. „Chceš mě tu držet celou zimu? Příšerná představa! Tak dlouho na jednom místě jsem nebyl od ukončení studia.“

„Sám jsi říkal, že je nutné pořádně to promyslet. Můžeš promýšlet.“

„Dobrá,“ řekl bard sklesle a jedním douškem dopil zbytek medoviny. „Když dovolíš, paní, tak se vzdám. Musím se vyspat, abych se ráno mohl s novou silou zděsit toho, co jsem si na sebe ušil.“

Aislin se zasmála.

„Jen jdi. Přeji ti krásné sny, mistře barde.“

Dermot pokýval hlavou a vyšel ven do chladného nočního vzduchu. Co jsem to jen provedl, pomyslel si a zamířil zpět k hostinci.

KAPITOLA ČTVRTÁ

SAMHAIN A NESHODY

S vátek Samhain znamenal, že starý rok skončil a začíná nový, neboť podle pradávných zvyků vše nové začíná smrtí starého, takže smrtí zeleně začíná nové období, v němž se příroda zrodí znovu.

Mistr druidů obětoval bohům několik zvířat, všichni druidové se v posvátných hájích věnovali rituálům a magii, obyčejní lidé obětovali předkům, uklidili domy, pevně zavřeli dveře a vpředvečer Samhainu zhasli ohně, aby po půlnoci jejich znovuzapálením symbolizovali obrození světa. Venku padla tma a nikdo už nevycházel z domu, protože hranice mezi naším a oním světem je v tuto noc velice tenká a duchové mrtvých by mohli někoho zvábit do zásvětí.

Aislin a Dermot seděli u malé svíce a jako obvykle mluvili o cestě, na niž se na jaře vydají. Dermot teď bydlel u Aislin. Pro samé plánování ani nemělo smysl odcházet, a také si na sebe chtěli zvyknout, aby si mohli důvěřovat. Bard stále zaháněl výčitky svědomí, že přivodí záhubu buď Aislin, nebo králi Dairovi, ale nechal si vnutit myšlenku, že všechna vina padá na její hlavu. Trochu ho to uklidnilo a stal se otevřenější a vynalézavější ve vymýšlení plánů, jak se ke králi dostat.

Oba nakonec usoudili, že by se Aislin měla vydávat za muže. Znamenalo to větší bezpečí pro oba, protože dva muži jsou horším terčem přepadení než jeden muž doprovázející ženu. A nejen to, král Laighinu miloval zápasy bojovníků a Dermot se rozhodl, že k němu proniknou právě při nějakém turnaji. Bard bude zpívat a bavit lidi, a když Aislin představí

králi jako svého přítele a výborného bojovníka, při troše štěstí jí král nabídne, aby se účastnila turnaje, a pokud na něj udělá svým umem dojem, král ji pravděpodobně přijme do svého vojska. Potom už Aislin snadno vyzví vše o stavu jeho mužstva a promyslí nejlepší možnost, jak se s ním v případě potřeby vypořádat. Dohodli se také, že se její lidé vydají ke Galům, tam počkají a těm, kdo pocítí chuť putovat dál, Aislin pošle zprávu, v níž určí, jestli se mají přeplavit všichni, nebo jenom bojovníci.

Na cestu se měli vydat na jaře, až docela roztaje sníh a oni budou moci přejít hory a obrovskou Doubravu, odkud pojedou dál na západ přes zemi Galů a nakonec přes moře. Takový byl plán.

„Nevím, jestli je moudré procházet Doubravou,“ řekl bard a zadíval se na malou slepou mapku, vyřezanou do kusu kůry, kterou sehnali od jakéhosi kupce. „Neměli bychom ji raději obejít?“

„Obejít?“ vykřikla Aislin nevěřicně. „Máš vůbec tušení, jak by nás to zdrželo? Končí až někde daleko na severu, a vlastně spíš ani nekončí, jenom řídne. Projdeme lesem a hotovo.“

„Ale vždyť je to hrozná divočina! Nejsou tam ani cesty! Jak udržíme směr, když přes stromy neuvidíme na oblohu? Sežerou nás vlci a medvědi, tak to vidím já.“

„A jak ses k nám dostal? Od západu jsi ten les musel přejít.“

„Jenže já přišel od jihu.“

„Aha... Takže se tomu místu vyhýbáš už delší dobu. Nejvhodnější čas, abys konečně překonal strach.“ Aislin vrhla na barda zlomyslný pohled.

„Nemám strach, jsem jenom prozíravý. Procházet Doubravou je podle mě sebevražda.“

„Ale prosím tě... Až budeme potřebovat určit směr, tak vylezeme na strom a rozhlédneme se. A zvířát se bát nemusíš, vezmu s sebou nože, meče, a navíc luk a šípy. Já tě ochráním.“

„Mně k hrůze stačí i lezení na strom. Jsem snad veverka?“

„Učili tě druidové – copak jsi nikdy nelezl na strom pro jmelí?“

„Té cti se mi naštěstí nedostalo. Každému bylo jasné, že by do bílé látky rozložené dole chytali mě, ne jmelí.“

Aislin se zasmála a zabořila hlavu do dlaní.

„Lepšího společníka jsem si na tak dlouhou a nebezpečnou cestu vybrat nemohla. Nechápu, jak jsi přežil roky osamělého cestování.“

„Mám zkrátka štěstí,“ řekl Dermot a šibalsky zamrkal.

„Mimochodem, seznámil ses se svým koněm? Sehnal ti ho Kael. Krásné zvíře. Je trochu nevychovaný, takže se k sobě skvěle hodíte.“

„Není to ten hnědák, co má stání hned vedle vchodu, že ne?“

„Takže jsi ho už viděl?“

Dermot zalomil rukama a zaúpěl.

„Na něm já nepojedu. Když jsem mu dával jablko, tak mě kousl, a když jsem couval k odchodu, tak mě ještě kopl!“

„Jak říkám, skvěle se k sobě hodíte.“

„Ten kůň není normální.“

„Tak o tom třeba slož píseň, abys ulevil svému rozhořčení. Lepšího jsme nesehnali. Jinak půjdeš pěšky.“

„Jsem rád, že se tu na můj názor tak dá. Není nad rovnocenné přátelství... Jdu se projít.“

„Vezmi si koně, ať se sžijete.“

„Děkuji, nechci se nechat zabít ještě před cestou,“ odvětil Dermot s úšklebkem a vyšel z místnosti.

Venku panovala hluboká tma, všechna světla už zhasla, nikde ani živáčka. Bard se otřásl zimou, rychle se otočil a vrátil se zpátky.

„To by se ti líbilo, vyhnat mě o Samhainu ven, aby mě unesla víla nebo mě nějaký duch vyděsil k smrti! To tak. Zůstanu tady, abys věděla,“ řekl a sedl si zpátky.

„Ty ses chtěl projít, já tě přece k ničemu nenutila.“

„Ale určitě jsi to chtěla.“

Aislin se na něj zadívala. Zase mu v očích tančily známé rozverně ohníčky. S ním se rozhodně nebudu nudit, pomyslela si a trochu trpce se zasmála. Čeká ji opravdu dlouhá zima.

Šeřilo se a Aislin jako celou zimu seděla a přemýšlela. Žaludek se jí sevřel, když si všimla, jak se dny prodlužují, což znamenalo přiblížení času odchodu. Vždycky se nemohla dočkat jara, ale tentokrát se netěšila. Nejraději by odchod odložila až na příští rok. Ze všech stran neustále přicházely zprávy oznamující, že „práce na odchodu pokračují, ale potřebujeme ještě trochu času“. Na počátku zimy si s tím Aislin nelámala hlavu, jenže jaro se kvapem blížilo a zprávy chodily stále. Navíc se ozývala spousta nesouhlasných názorů na výběr nové země. Část obyvatel se zřejmě rozhodne vydat se na vlastní pěst za Alpy...

Někdo zaklepal, a aniž čekal, až ho Aislin vyzve, vstoupil. Byl to Shannon, druid.

„Zdravím tě, má paní,“ uklonil se.

„I já tě zdravím,“ odpověděla Aislin. „Neseš mi nejspíš něco důležitého, když jsi sem tak vtrhl.“

„Moc se omlouvám, ale chci s tebou probrat velice závažnou věc. Kde je bard?“

„Toulá se. Přišla první obleva a on hned vyrazil ven. Už je pryč pět dní. Moc mi nechybí, ale začínám si dělat starosti.“

„Doufám, že ho něco nesežralo.“

„Taky doufám. I když malé kousnutí by mu neuškodilo,“ pousmála se Aislin. „Nemohl se dočkat, až se dostane z hradeb, těžce snášel, že nemůže chodit ven.“

„Čekání skončilo, jaro se blíží,“ odvětil druid a zkoumavě se na Aislin zadíval. „Myslíš, že to s ním zvládneš?“

„Nic jiného mi nezbyde. Co jsi mi chtěl říct?“

„Přišel Quinlan. Jako zástupce těch, kdo s námi nechťejí jít na západ. Prý je shromáždí a postará se o ně. On sám se rozhodl až teď, když zjistil, že jeho přítel ze severu míří za Alpy. Rád by se k nim přidal a ptá se, jestli souhlasíš. Záleží to jenom na tobě, pokud řekneš, že půjdou s námi, tak půjdou s námi.“

Aislin povzdechla, promnula si unavené oči a napila se heřmánkového čaje přichystaného na stole. Tak Quinlan chce odejít jinam než ona. Škoda... Zároveň jí spadl kámen ze

srdce. Čtyřicetiletý kmenový vůdce, zkušený, silný, výborný bojovník s bystrým úsudkem. Sama by nikoho vhodnějšího nevybrala. Je rozhodně vhodnější než já, pomyslela si trpce. Pak jí došlo, že ona vlastně své lidi nepovede. Půjde přece napřed. Komu je ale má svěřit?

„Má paní, není ti něco?“ zeptal se Shannon.

„Ne, není... Jen mě tak něco napadlo... Vyříd' Quinlanovi, že souhlasím. Nebudu nikomu rozkazovat, kam se má vydat. Ať mi na ně dá pozor.“

Shannon se uklonil a odcházel.

„Počkej,“ zastavila ho. „Kolik lidí vezme s sebou? Spočítal to už?“

Druid se zadíval do země. „Asi deset tisíc,“ odpověděl tiše a vyšel ven.

Aislin strnula. Deset tisíc... Tedy dobrou polovinu. Přepadlo ji zoufalství. Tak málo mi věří? Radši jdou za jistotou, jako stádo. Neměla by jim mít za zlé, že nechtějí riskovat, přesto cítila zlost. Zbabělci. Bojí se nového, i když jim to může přinést mnohem lepší život. Tak tedy deset tisíc lidí... A deset tisíc zbývá... Z toho asi polovina zůstane u Galů... Pět tisíc lidí, což znamená méně než dva tisíce bojovníků. S takovým počtem se země dobývat nedá. Má se snad vzdát plánu? To přece ne! Pořád zbývá pět tisíc lidí, kteří jí věří a budou ji následovat. Pět tisíc lidí, kterým slíbila nový domov. Nový svět. Přisahal bohům, že je tam dovede. A taková přísaha se nedá zrušit. Přísaha je věcí cti. Dovede je tam. Anebo při tom zemře.

„Jsem zpátky!“ ozvalo se ode dveří. Dermot, ten mi tu ještě scházel, pomyslela si Aislin.

„Chyběl jsem ti? Určitě ano, paní. Nejspíš ses tu beze mě mohla ukousat nudou. Ne ne, nic neříkej. Složil jsem venku píseň, je jen a jen o tobě. Určitě se proslaví, poslouvej: Má paní je krásná a spanilá, však šírá ji nenávist zavlá, svěží je jako jarní květ, políček dáti mi je hotova hned...“

„To sis teď vymyslel.“

„Jak jsi to poznala?“

„Za pět dní přemýšlení bys i ty vymyslel něco duchaplnějšího.“

„Ale no tááák,“ protáhl Dermot. „Nebud' naštvaná, jen jsem si dělal legraci. Vypadáš jako bouřkový mrak.“

„Zase si tak nevěř, to není kvůli tobě.“

„Škoda, mohl z toho být můj zatím nejlepší výsledek. Naštvat tě hned po tom, co vejdu do místnosti,“ řekl a vyloudil na tváři odzbrojující úsměv. „Ty jsi ale vážně naštvaná, paní. Co se stalo?“

„Byl tady Shannon. Půjde nás jenom deset tisíc. Z toho asi polovina zůstane u Galů.“

Dermot vytřeštil oči.

„No,“ vzdychl, „čekal jsem, kdy to přijde. Pořád se dohadovali... Nejspíš ti dělá starosti bitva, co by mohla přijít na konci tohotohle šíleného plánu.“

„To mi opravdu dělá starosti.“

„Bud' úplně klidná.“ Dermot dopil zbytek jejího heřmánkového čaje. „Ani v plném počtu jste neměli opravdovou šanci.“

„Výborně, přesně tuhle dobrou zprávu jsem potřebovala slyšet.“

„Tak jsem to nemyslel. Chtěl jsem říct, že už tenkrát byla vaše jediná naděje v tom, že využijete moment překvapení – že rozdrtíte nejsilnějšího krále, dokud nestihne zavolat na pomoc zálohy. Ale i to bylo značně nejisté.“

„Nepovídej.“

„Povídám. Takže teď co? Zabiješ krále?“

„Zatím se to jeví jako nejjednodušší možnost.“

„Tak hlavně ať u toho nejsem, nechci být spojován s něčím takovým. Mojí pověsti barda by to nejspíš uškodilo.“

„Není nad to mít skvělého přítele, který je mi vždy oporou.“

„Máš pravdu,“ odvětil Dermot. „Takže si rychle nějakého sežeň, čas letí.“

Aislin se proti své vůli zasmála. Dermot je vážně blázen. Během zimních měsíců strávených pod jednou střechou o sobě navzájem zjistili spoustu věcí. Například i to,

že ačkoliv si lezou na nervy, mohou si důvěřovat. A to bylo nejdůležitější.

„Kdy přesně odcházíme?“

„Až pominou poslední mrazy. I noční.“

„Aha. Takže až bude jaro v plném proudu. Proč tak dlouho čekat? Už se nemůžu dočkat, až odtud vypadnu.“

„To já vím, ale chápej – půjde se nám lépe, když bude možné spát na zemi, aniž bychom mrzli. A třeba už roztaje i sníh na hřebenech, co přes ně půjdeme. A vůbec – ty máš chuť brodit se sněhem v Doubravě?“

„Nestraš mě pořád s Doubravou,“ ohradil se bard. „Je pravda, že ve sněhu se před šelmami utíká mnohem hůř... Tak dobrá, dám na tvou radu a ještě to nějakou dobu vydržím. Stejně nechápu, proč jsem se nechal přemluvit k něčemu tak pochybnému.“

„Protože doufáš, že se stane něco úžasného, o čem pak složíš mnoho písní, a ty pak zazpíváš v řadě zemí.“

„Vidíš...“ Dermotovi se po tváři se rozlil blažený úsměv. „Tohle mě ani nenapadlo... Nicméně se to jeví jako dobrý důvod. Konečně se proslavím. Ale slavné jsou většinou jen tragické písně, což pro tebe nevypadá moc dobře.“

„Úplně tě vidím, jak píšeš o bandě bláznů, kteří se vypravili do daleké země, a místo nového domova našli smrt.“

„Nesmíš všechno vidět tak černě,“ řekl Dermot a chláčkově poplácal Aislin po rameni. „Budu tam přece já, abych tě zachránil ze spárů nebezpečí,“ dokončil a zamrkal.

„Výborně!“ Aislin se ušklíbla. „Takže už jsem v podstatě mrtvá.“

KAPITOLA PÁTÁ

FAOLAN

P olní cestou směrem k rozlehlému panskému dvoru oběhnanému dřevěnou hradbou znaveně kráčeli dva koně. Dvůr byl majetkem starého bohatého kmene, jehož současným vůdcem byl Faolan. Vlastnil množství vesnic z okolí a všeobecně byl považován za největšího boháče široko daleko. Po smrti Aislininých rodičů se ucházel o vládu, a když nepochodil, začal Aislin nenávidět. Jeho charakterové vady však nemohly změnit fakt, že byl skvělým bojovníkem a vůdcem. Jednal rozhodně a pohotově a většina lidí by ho s důvěrou následovala. Proto se Aislin rozhodla, že mu svěří svůj lid, aby ho bezpečně dovedl ke Galům a potom na ostrov.

Dermot se v sedle neklidně ošíval a každou chvíli zasténal. Na koně nebyl zvyklý a dvoudenní pouť už na něm zanechala následky. Aislin se občas tajně pousmála – tušila, že to takhle dopadne, ale vzala ho na cestu záměrně, aby vyzkoušela, jak se jí s ním cestuje. Zpočátku Dermot recitoval své básně a vyprávěl příběhy, a to si Aislin říkala, že si nevybrala špatně. Brzy ale umění vystřídaly nářky na bolavé pozadí – Dermot s tím začal už včera v poledne.

„Jenom si zvykej,“ zopakovala Aislin už po několikáté. „Brzy tě čeká mnohem delší cesta.“

„Nemluv o tom pořád,“ odsekl Dermot.

„A proč ne?“ zeptala se nevinně. „Nemíním celou cestu poslouchat, jak tě všechno bolí. Zvykni si, nebo mlč.“

„Jak ty jsi soucitná,“ zvolal ukřivděně bard a rozhlédl se kolem. „Je tu podivně prázdno, nezdá se ti?“

Toho si nešlo nevšimnout. Bylo pozdní jaro a polní práce touto dobou bývaly v plném proudu. Jenže kvůli odchodu nikdo nezasel – všude tedy bujel plevel a lidé ve vesnicích se chystali na cestu, i když se kvůli všemožným potížím odložila až na léto. Lidé by byli nejraději, kdyby se odložila až na příští rok, ovšem z neosetých polí by se nic nesklidilo a zásoby na cestu by se snědly v zimě. Odkládat se už nic nedalo, do začátku zimy by měli dorazit do nové země.

Aislin si povzdechla. Zpožděním se všechno jenom zhoršilo. Jak na lidi tlačil čas, rostlo v nich podráždění a strach z cesty do neznáma. A Aislin navíc přemýšlela o tom, jestli je Faolan dobrá volba. Věděla o jeho nenávisti k ní, o jeho ctižádostivosti a sobectví. Jenže na takovou pouť bylo zapotřebí zkušeného bojovníka, ne loajálního vazala, takový by byl v případě napadení k ničemu. A Faolan měl přirozenou autoritu, takže jistě zvládne všechny případné potíže. Ať si lámala hlavu sebevíc, nikdo jiný se na jeho místo nehodil. Kromě Quinlana. Jenže on zamýšlí zamířit na jih.

Zatímco takto uvažovala, přijeli až k hradbám z dřevěných kůlů. Brána byla dokořán a za ní panoval čilý ruch. Všude se tísnily plně naložené vozy a dobytek uvázaný na každém volném místě. Zastavila je stráž.

„Paní Aislin,“ řekl strážný a hluboce se poklonil. „Čemu vděčíme za tvou nečekanou návštěvu?“

„Chci mluvit s vaším pánem.“

„Ale jistě! Hej, ty! Pojď sem!“ křikl strážný na klučinu, který právě šel kolem. „Sežeň pána a řekni mu, že je tu paní Aislin s...“ Zarazil se a nedůvěřivě si prohlédl barda. „S doprovodem.“

Hoch se rychle uklonil a odběhl.

„Nechci být dotěrný, ale kde máte vojenský doprovod?“ zeptal se strážný.

„Přijeli jsme jenom my dva,“ odpověděla Aislin a usmála se. „Zaveď nás do pánova domu?“

„Samozřejmě,“ řekl strážný, uchopil jejího koně za uzdu a vykročil mezi změtí lidí. Faolanův dvůr měl pravidelný